

θέλω εὐγνωμονεῖ εἰς αὐτόν! Ἄ, Κυρία! ποιητὴς ἀνευ ἐρωμένης, δημοῖζει οὐρανὸν ἀνευ ἀστέρων.

Ἡ συνιδιάξις αὐτῇ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος. Τὸ ἡθιανόμην καὶ δὲν ἡδυνάμην νὰ τὸ ἀπορύγω. Μὰς διεχώριζαν ἐμβαίνοντας εἰς τὸν Πύργον. Καθ' ὅλον τὸ λοιπὸν διάστημα τῆς ἐσπέρας δὲν μὲ ἐγκατέλειπε ποσὼς· οἱ ὀρθαλλμοὶ τοῦ, οἱ διακεκομμένοι λόγοι τοῦ εἰσεχώρουν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας μου· ἦτον ἓνας μαγνητισμός! Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐρρίφην ἐπὶ τινος ἀνακλιντηρίου, ἐκάλυφα διὰ τῶν χειρῶν μου τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμείνα τοιουτοτρόπως ἐπὶ δύο ὥρας. Ἀνεπλόουν δόλοκληρον τὴν ἡμέραν τὰ ποραμικρότερα συμβάντα ἐνετυπώνοντο εἰς τὴν φαντασίαν μου ζωηρῶς. Τοὺς λόγους τοῦ ἐδλεπον γεγραμμένους περὶ ἐμοῦ. Δὲν ἐκοιμήθην διόλου· τούτο δὲν εἶναι παραδοξόν. Ὅταν ἦλθον νὰ μὲ ἐξυπνήσωσι, μὲ ἤδρον ἐτοίμην πρὸς ἀναχώρησιν. Φεῦ πόσον ἤμην μαγνιόφυχος!

Ἀνέβην ἐπ' ἀλάξης, ἡ ὑπηρετριά μου μοι ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινα. Δὲν ἐγνώρισα οὔτε τὴν ἐκτελεσθῆναι οὔτε τὴν σφραγίδα. Ἐκ τῆς ταραχῆς ὅμως τὴν ὁποίαν ἤρξανθην, εὐλόκως ἐνόησα πόθεν ἐτάλη. Τὴν ἡοῖζα τρέμουσα, ἀνυπόμονος· μήπως δὲν ἦμην μόνη Ἦσαν στίχοι, στίχοι δι' ἐμέ, πλήρεις μελαγχολίας καὶ ἀπελπισίας. Τοὺς ἐκρυφα· εἰς τὰ θαλάκιά μου, ἀποφασίσασα νὰ μὴ τοὺς δεῖξω εἰς οὐδένα. Τοὺς ἀνέγνωσα καὶ δευτέραν φορὰν κατὰ τὸν τελευταῖον σταθμὸν, ὅταν ὁ ἐραστής μου μοι ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν, καὶ μετὰ τούτου ἡ τύψις, ὅποσον ἐξεπλάγην ὅταν, ζητοῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν εἶδον εἰμὴ τὴν τοῦ Λόρδου Ἡτονος! ἡ χιμαῖρά μου εἶχε παρματωποιηθῇ. Δὲν ὑπῆρχε ποῦνος κίνδυνος δι' ἐμέ, δὲν ἐμελλον πλέον νὰ ἴδω αὐτόν.

Ἐκ ταύτης τῆς στιγμῆς δὲν ἔζων εἰμὴ δι' αὐτόν· περικυκλωμένη ἐκ τῶν ἔργων τοῦ, ἀνεγίνωσκον αὐτὰ ἀδιακόπως καὶ ἤμην συμμετόχος ἑλῶν τῶν γνωσθῶν τοῦ. Ἐνν' ἐξέδιδε καὶ ἐν βιβλίον, ἐγὼ πρῶτη τὸ ἔαυθι· θάνα καὶ ἐσπευδον νὰ τὸ ἀναγνώσω. Ἐνόμιζον ὅτι ἤθελεν ἔχει μερίστην σχέσιν πρὸς τὸ αἰσθημά μας· ὅλοι αἱ ἡρώδεις παρίστανον ἐμέ· ὅλοι οἱ ἐρώμενοι παρίστανον ἐκείν. Τὰ βράχια τῆς ἀπουσίας, τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ πάθους, ἐνόμιζον ὅτι ἐναντάζοντο ἐμὲ γράσαν αὐτά. Μόνον εἶχον μεταβαλεῖ τρεῖλλαν· καὶ τὸν ἡγάπων τότεν ἐμπαθῶς, ὥστε μόνον τὸ ὄνομά του μὲ ἔκαμνε νὰ ὠρεῖω. Τὸ γελοιωδέστερον ἦτον ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους συμπεριφορὰ μου ἐν ἤθει· νὰ μὲ περιποιηθῶσι, δὲν τοὺς ἀνταπέδιδον, εἰμὴ ὑπομεινόμενα τι εὐσπλαγχνίας, τοὺς παρέβαλλον μὲ τὸ εἰδωλόν μου, καὶ πόσον τοὺς εὕρισκον μικροῦς! Εἶχον διευθύνει ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας ἐπιστολάς εἰς τὸν ἐρώμενον τοῦτον μιάς ἡμέρας· ἤθελε γραφεῖ τις ἱστορικὴν δόλοκληρον, τῷ ἐδηγούμην πάσας τὰς θλίψεις μου καὶ τὰς χαρὰς μου πρὸ πάντων τὸν ἐρωτὰ μου παρελογίζομην! Τοιουτοτρόπως παρῆλθεν ἡ νιότης μου· τῇ ἀληθείᾳ ἤξιζε νὰ ἦται τις νέος εἰς τὴν θέσιν μου!

Ἡ ἐπανόστασις ἐξεβράχην ἐν τούτοις καὶ ἡκολούθησα τὸν Κύριον Νερβέλ ὅστις ἐγένετο πρόσφυς ἀπὸ τοῦ

89 μετιδόντες εἰς τὸ Κοβλέντιον, καὶ ἐκίθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Αὐσπυρῶς ὁ Λόρδος Ἐτων, Πρίσβυς· εἰς Βερολίνον, εὕρισκετο εἰς τὴν διπλωματικὴν ἐκστρατήν του. Μίαν τῶν ἀδελφῶν του, πρόσωπον παλαιὸν κοινόν, ἡγάπησα μόνον, καὶ μόνον διότι ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ. Ἐνόμισα ὅτι αὐτὴ ἤμελλε νὰ τὸν ἐμὴν ἡμῶν. Τῇ ἔκαμνα χιλίας ἐπερωτήσεις, τέλος δ' ἐμὴν μῆθη, ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὸς εἰς Γαλλίαν ἀντικείμενον σφοδρῶς τινος πάθους. Ἡμῖν ἐγὼ, ὁ ὑπῆρχεν ἀμφιβολία! Βεβαίως δὲν ἤθελον εὐαρεστεῖν περισσότερον, εἰς αὐτὸς ὁ ἴδιος μοι τὸ ὠμολογεῖν. Ἡ ῥάφην!

Ἡ περιουσία ἡμῶν ἡλαττοῦτο, μὰς προσέτετο οἰκονομικὴν τινα θέσιν εἰς Γερμανίαν καὶ μετέβη τότε ἐκεῖ. Ἐμείνισμεν μέχρι τοῦ 1814 ἀλλὰ δὲν ἤμην πλέον νέα καὶ ἡ ἐξοφίς μου εἶχε παρῆλθῃ. Ἐτῆρουν ἐνθύμησιν πολλὰ τρυφερά· δὲν ἔλαβον Ἀρθουραν· ἐσχεπτόμην περὶ αὐτοῦ συνηπλήν δὲν τῷ ἔγραφον πλέον. Ἀνεγίνωσκον μετὰ γίγστης ἡδονῆς τοὺς στίχους οὗ· μοι ἀπέσθην, καὶ δὲν τοὺς ἀνεγίνωσκον ἐκτός ἐμοῦ ἦτον ὁ μόνος ἐπὶ ὅστις ὑπῆρχε μεταξύ ἡμῶν, ἦτο τὸ μόνον μυστικόν ὑπάρξειός μου· Κρίνετε Ἡ συνεχὴς σκέψις περὶ τοῦ Λόρδου Ἐτωνος μὲ ἔπεσεν, ὅτι εἶχομεν πραγματικὰς σχέσεις, αἱ ἐφαντάστην. Σωχνάκις, ὅταν ὠρεῖω περὶ αὐτοῦ μοι ἐξέφευγον οἱ λόγοι οὗτοι· ἀνέμεινον πολὺ καλὰ τὸν Λόρδον Ἐτονα! ἡ φράσις αὐτῆς δέυστο μὲ ὑπομεινόμενα τι θριάμβου καὶ θλίψεως, ὅποσον ἔπρεπε νὰ πεθῇ τοὺς ἀφρατάς μου, ὅτι ματικὴς πολὺ καλὰ τὸν ἐγνώρισα.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς τὴν Γαλλίαν, τῶν κτημάτων μας δὲν εἶχον ἐκποιηθῇ, μὰς ἐπέσθην· εἶχον ἀπολέσει τὸν Κύριον Νερβέλ κατὰ διάστημα τῆς ἐξορίας μας. ἤμην λοιπὸν χήρα, καὶ κυρία σημαντικῆς καταστάσεως· τοιουτοτρόπως ὅσοι οἱ συγγενεῖς μου μὲ περιεκύκλωσαν. Ἡ ἐξορία μου περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησα, δὲν ἦτον ἡ ἐπὶ πλὴν αὐτῇ δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ συμφέρον· διηγοῦμαι θέρως εἰς τι κτημὰ μου εἰς Νορμανδίαν. Αὐτῇ πεῖτο πάντοτε τὸν Πύργον τοῦτον τοῦ Σοσι, ἔγραφον τότε. Εἰς τραπεζίτης τὸν εἶχεν ἀγοράσει· τελευταῖον χειρῶνα ὁ ἀλθρῶπος οὗτος· ἀπέθανον κληρονόμοι τοῦ προσέφερον τὴν ἰδιοκτησίαν του πρὸς εἰς τὴν ἐξαδελφὴν μου, ἣτις δραξαμένη τῆς ἐκείνης τὸν ἔλαβεν ὁ ἴστω καὶ κατώκησεν· πάλιν εἰς αὐτὴν μερίστης χαρὰς. Τῇ ὑπεσχέθην, ὅτι θὰ ὑπάγω τὴν εὐρω, ἀλλ' ὑποθέσεις οἰκτικαὶ μὲ ἡγάπησαν· μείνω μὲ λύπην μου, διότι εἶχον μερίστην ἐκείνην νὰ ἴδω πάλιν αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς τόπους, ἐνθα δὲν τὴν μόνην εὐτυχὴ ἡμέραν μου.

Πρὸ ὁσῶν ἡμερῶν, ἔλαβον ἐπιστολὴν τινα οὐκ ἡραμμένην.

• Φιλτάτῃ μου Νθαλία! πρέπει ἀρτίως ν' ἔλθῃς εἰς Σοσι τὴν 28 Ἰουλ. τὴν 11 Π. Μ. ν' ἀφίξῃς. Σοὶ προετοιμάζω ἀληθῆ εὐτυχίαν, λέγω προσέτι ὅτι θὰ ἦμαι ἀταρτηγώρητος, ἐν ἡμέρᾳ κατατεθῆς εἰς τὴν παρὰ κλινίδί μου »

Πῶς νὰ ἀντισταθῇ τις εἰς τοῦτο; Ἡμῖν ἦν